

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że Republika Cypryjska, nie włączając w grudniu 2009 r. całego terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła zobowiązania, które na niej ciąży zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory. Republika Cypryjska nie zakwestionowała konieczności włączenia jeziora Paralimni do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. Mimo to jezioro nie zostało włączone do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii. W dniu 24 listopada 2009 r. Republika Cypryjska powiadomiła Komisję, że jezioro Paralimni zostało oficjalnie ujęte w sieci „Natura 2000”, ważny północny brzeg jeziora nie został jednak włączony do terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. W dniu 24 kwietnia 2009 r. w Dzienniku Urzędowym Republiki Cypryjskiej opublikowana została zmiana planu zagospodarowania jeziora, zgodnie z którą północny brzeg jeziora został przekształcony w teren przeznaczony pod zabudowę. Komisja jest zdania, że ograniczenie zasięgu siedliska nie jest uzasadnione oraz że Republika Cypryjska, nie włączając w całości terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG.

Ponadto Komisja uważa, że określona szkodliwa działalność prowadzona na terenie jeziora Paralimni (w szczególności nielegalny pobór wody, rozwój budownictwa, przeprowadzanie wyścigów motorowych i prowadzenie strzelnic) degradują i niszczą siedlisko gatunku oraz że w związku z tym Republika Cypryjska, nie podejmując środków ochronnych koniecznych do zachowania populacji gatunku *Natrix natrix cypriaca*, naruszyła zobowiązania ciążące na niej zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG w wykładni nadanej jej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (w wyrokach w sprawach: C-117/03 i C-244/05).

Co więcej, Komisja twierdzi, że taka działalność jak rozwój budownictwa na spornym obszarze i wydzielanie działek budowlanych na północnym brzegu jeziora wywarła negatywny wpływ na siedlisko gatunku endemicznego i jego populację. Wobec tego Republika Cypryjska, nie podjęwszy działań koniecznych do ustanowienia i wprowadzenia w życie systemu ścisłej ochrony zaskrońca wodnego *Natrix natrix cypriaca* poprzez zastosowanie „spójnych i skoordynowanych środków o charakterze prewencyjnym”, naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 12 ust. 1 lit. a) i b) w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-346/10)

(2010/C 246/52)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: G. Zavvos)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nakładając ograniczenia w zakresie wydawania zezwoleń na dopuszczenie do ruchu pojazdów handlowych i prywatnych samochodów cystern, w szczególności w drodze art. 4 ustawy nr 383/1976, art. 6 i 7 ustawy nr 3054/2002 oraz ministerialnych rozporządzeń wykonawczych do tych ustaw, jak również stosując stałe opłaty (w obrębie określonych progów) za usługi przewozowe świadczone przez pojazdy handlowe, Grecja narusza art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (ex art. 43 TWE);

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że uzależnienie wydawania nowych zezwoleń na dopuszczenie do ruchu pojazdów handlowych od „potrzeb przewozowych kraju”, które nie są obiektywnie zdefiniowane, ogranicza swobodę podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w Grecji przez przedsiębiorstwa zajmujące się transportem drogowym towarów, oraz jako że tego rodzaju ograniczenia nie są uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, art. 4 ust. 3 lit. a) ustawy nr 383/1976 narusza art. 49 TFUE (ex art. 43 TWE).

Ponadto Komisja uważa, że obowiązek stosowania ustalonych opłat o dolnej i górnej granicy z jednej strony zniechęca przedsiębiorstwa zagraniczne do wejścia na rynek transportu drogowego towarów lub na grecki rynek handlu produktami ropopochodnymi, z drugiej strony zaś utrudnia przedsiębiorstwom mającym już siedzibę na terytorium greckim rozwój własnej działalności, pozbawiając je możliwości konkurencji w

bardziej skuteczny sposób z przedsiębiorstwami zajmującymi solidną pozycję na rynku, co w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości prowadzi do naruszenia swobody przedsiębiorczości. Tego rodzaju ustalenie stawek i warunków przewozowych nie jest zgodne z art. 96 ust. 2 TFUE (o ile Komisja nie udzieliła koniecznego zezwolenia), a także nie służy ochronie wrażliwych sektorów gospodarczych i odległych regionów, podczas gdy ustalenie przez państwo greckie wyłączne dolnych granic stawek opłat za przewóz paliw płynnych pojazdami handlowymi nie jest zgodne z regułami wolnej konkurencji i w związku z tym musi zostać natychmiast uchylone.

Co więcej, Komisja utrzymuje, że ustawa nr 3054/2002 upoważnia rząd grecki do kontrolowania liczby samochodów cystern używanych prywatnie w ruchu oraz że sporny przepis narusza zatem swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE), stanowiąc część zbioru przepisów prawa greckiego, które ostatecznie mają nie tylko na celu zachowanie zamkniętego charakteru zawodu przewoźników produktów ropopochodnych, ale również utrzymanie siły rynkowej przedsiębiorstw prowadzących działalność na wspomnianym rynku. Ustalenie w drodze administracyjnej liczby samochodów cystern przedsiębiorstw, które handlują produktami ropopochodnymi, nie jest konieczne do dostosowania tych przedsiębiorstw do warunków rynkowych ani nie jest uzasadnione względami bezpieczeństwa publicznego (drogowego) i zdrowia publicznego.

Komisja podnosi, że Republika Grecka nie przedstawiła wystarczających wyjaśnień i dowodów, aby uzasadnić przyjęcie wskazanych powyżej ograniczeń, w związku z czym art. 4 ustawy nr 383/1976, art. 6 i 7 ustawy nr 3054/2002 wraz z odpowiednimi ministerialnymi rozporządzeniami wykonawczymi i ustaleniem stałych opłat (w obrębie określonych progów) za usługi przewozowe świadczone przez pojazdy handlowe naruszają art. 49 (ex art. 43 TWE) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2010 r. — A. Salemink przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

(Sprawa C-347/10)

(2010/C 246/53)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Salemink

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej, które mają na celu urzeczywistnienie swobodnego przepływu pracowników, w szczególności przepisy zawarte w tytułach I i II rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ oraz art. 39 i 299 WE (obecnie art. 45 TFUE i art. 52 TUE w związku z art. 355 TFUE), stoją na przeszkodzie temu, by pracownik, który jest zatrudniony poza terytorium Niderlandów na stałej konstrukcji na niderlandzkiej części szelfu kontynentalnego przez pracodawcę mającego siedzibę w Niderlandach, nie był ubezpieczony w ramach krajowego obowiązkowego ubezpieczenia pracowników jedynie z tego powodu, że nie mieszka on w Niderlandach, lecz w innym państwie członkowskim (w niniejszym przypadku: Hiszpanii), nawet jeżeli ma on niderlandzkie obywatelstwo i możliwość dobrowolnego ubezpieczenia się na zasadniczo takich samych warunkach, co warunki obowiązujące w przypadku obowiązkowego ubezpieczenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Republika Łotewska) w dniu 9 lipca 2010 r. — SIA Norma-A i SIA Dekom przeciwko Ludzas novada dome

(Sprawa C-348/10)

(2010/C 246/54)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Norma-A i SIA Dekom

Strona pozwana: Ludzas novada dome